

geren vovede ikke at afgive nogen saadan Erklæring. Han blev ganske vist heller ikke stærkt presset dertil, og det laa vel deri, at man betragtede hin Regering noget nær som den blinde Høter, af hvem man ikke behøvede at frygte nogen svær Overlast. Men hvor dybt Ondets Rod rækker, viste sig netop her. Denne Regering, der var uden al politisk Indflydelse eller Betydning, og hvis hele Opgave maatte være, saaledes som en habil Departementschef — hvilket ogsaa just Konsejlspræsidenten var — at holde Administration og Lovgivning forretningsmæssigt gaaende, end ikke den Regering kunde dy sig for at gøre Overgreb paa Bevillingsmagten, og gaa hen og give Penge ud uden Hensyn til Rigsdagen. Det syntes ogsaa for den Regering, at dette er noget, der nu en Gang er fastslaaet som en tilladelig Ting. I den Grad er det gaaet over i Blodet som Resultat af de forudgaaende 20-Aars Kamp og Udvikling, at en Regering ikke behøver at tage det saa nøje med, hvordan den behandler Bevillingsmagten. Saa gik Ministeriet Hørring af og det nuværende Ministerium kom.

Jeg tror, man vistnok tør sige, at denne Regering lige fra første Færd ikke af sine Modstandere er bleven modtaget med noget Overmaal af Elskværdighed. Jeg tror, det er Pligt at sige, at der maaske ikke nogen Sinde her i Landet har været nogen Regering, som er bleven modtaget med en saa almindelig Mangel paa Sympati og paa Tillid som denne. Disse negative Følelser have som bekendt strakt sig ogsaa et Stykke inden for Højre. Det blev, efter at Ministeriet var dannet og i det første halve Aars Tid derefter, ofte og stærkt fremhævet af Regeringens Venner, at det var i høj Grad ubegrundet og uretfærdigt at kaste sig nedsættende og fordømmende over en Regering, hvis Hensigter og Handlinger, man endnu ikke kendte. Jeg tilstaar, at jeg sjelden har hørt noget, som har forekommet mig at være i den Grad bagvendt. Allerede den Ide, at en Regering i et Land, som dog mener at kunne henregne sig til de halvtciviliserede, kan komme svævende ned fra Himlen ligesom vor hæderkronede Fane, saaledes at ingen ved, hvad den gemmer, før den er foldet ud og set efter, allerede det er en overraskende Ting, men at forlange, at man paa Forhaand skal se saaledes paa en Regering, hvis ledende Mænd vi personlig og politisk kende ud og ind ligesaa nøje, som vi kende os selv, som tilhøre den yderste Fløj af et

politisk Parti, som i de sidste 30 Aar har regeret Landet uden Afbrydelse — en Regering, som er sammensat af alle denne Fløjs mest fremtrædende Mænd, dens Ordfører gennem Aaringer ved enhver Lejlighed, sammensat af alle de Formænd og Næstformænd, som have været at finde i Højres Repræsentantskaber og Forretningsudvalg og Bestyrelser — jeg ved saamænd ikke, hvad alle disse mærkelige Organisationer hedde, — at forlange, at vi skulle lade, som om vi ikke vide, hvad en sliG Regering vil, det forekommer mig at vidne om en Mistro til denne Regerings egen Mening om, hvad den selv vil, som gaar ind i det helt umulige. Og alligevel til Trods for alt dette, hvor uforstaaeligt det end forekommer mig, maa jeg dog tilstaa, at det nu virkelig svæver mig for, at det dog kunde være muligt, at vi ikke have forstaaet, hvad denne Regering vil, og at vi maaske dog have gjort den Uret. Regeringens egne Venners Udtalelser have ganske vist i den forløbne Tid lydt saaledes, at den Opfattelse yderligere er bleven bestyrket, at hvis denne Regering havde Magt, som den havde Lyst, vilde den ikke vige tilbage for hvad som helst. Vi have set Artikler i Regeringsbladene, der minde stærkt om de Avisartikler og Trusler, der fremkom umiddelbart før Provisorietiden i 1885. Vi have set alt dette gentaget nu, men vi have ikke nogen Sinde set Regeringen med et eneste Ord fralægge sig de Hensigter, som saaledes ere blevene den tillagte af dens egne Venner. Og alligevel har jeg mine Tvivl. Thi jeg kan ikke tænke mig, at et Forslag som dette skulde kunne blive fremsat af en Regering, som ikke var fuldstændig paa det rene med, at provisoriske Finanslove er noget, der ligger ganske uden for dens Tanke og Hensigt. At komme til Folketinget og forlange, at det skal hælde 25 Mill. Kr. i Statskassen til fri Raadighed for Finansministeren, det er et Krav, som allerede en Finansminister, der nød den mest ubegrænsede Tillid i Folketinget ingenlunde vilde have særlig let ved at vinde Stemming for. Hvis det var en Finansminister, som vidste, at han ikke havde Tingets Tillid, men som tillige var sig bevidst, at denne Mangel paa Tillid var ubegrundet, han vilde allerede behøve ikke ringe Frimodighed, men denne Frimodighed vilde dog kunde finde sin Forklaring i den gode Samvittighed. Men at en Minister, som ved, at han og hans Regering er Genstand for den mest ubegrænsede Mistillid, og som ved sig selv tillige